

вързала възсе о вратѣтъ, спорѣдъ думитѣ на Бюркъ и съ авторитета си той бѣ сполучилъ да спази редѣтъ, въ тая твърдѣ разбъркана тѣлпа, прѣзъ цѣлия пѣтъ. Щомъ пристигатъ въ Версалъ, той ги прѣсва изъ града, но нѣкои водачи въсползувани отъ распространяемитѣ, впрочемъ основателни, слухове, че кралската фамилия иска да избѣга, увличатъ една побѣсняла тѣлпа; тѣ нахлуватъ въ замѣкътъ чакъ до апартаментитѣ на кралицата, която едва успѣва да се скрие въ тие на краля. Стражата, която искала да се опре на тѣлпата, била омъртвена. Полудялата тѣлпа напълни двора, като викаше: „Краля!“ Краля се яви на балкона и бѣ акламиранъ. „Кралицата!“ Тя се двоумѣше. Лафаеетъ, като рискуваше съ популярността и животѣтъ си, излиза заедно съ Мария-Антуанета и дѣцата ѝ на балкона; той цалува почително рѣката ѝ; слѣдъ това той влиза и искарва на балкона одного отъ лейбъ-гвардейцитѣ, чиято глава съ яростъ искаха, и го прѣгрѣща прѣдъ тѣлпата, която въсхитена отъ това, аплодираше, радваше се и викаше: „Да живѣй генерала! да живѣй кралицата! да живѣйтъ лейбъ гвардейцитѣ!“

„Краля въ Парижъ!“ таквозъ бѣ желанието повтаряно отъ всички уста. И тѣй процесията тръгна като съпровождаше каретата на кралската фамилия, а слѣдъ нея вървяха кола, пълни съ хлѣбъ и брашно. „Ние връщаме дома хлѣбаря, хлѣбарката и малкото чираче,“ викаха женитѣ. Това бѣ само наполовина подигравка: монархическия режимъ бѣ приучилъ народната масса да глѣда на краля като на социално провидѣние.

Людовикъ XVI испърво се двоумѣше, но по сетнѣ склопи и обѣща да прѣмѣсти резиденцията си въ столицата, а Събранието обяви, че то не ще да се дѣли отъ особата на краля.

Отъ сега нататкъ Парижанетѣ знаятъ вече, че първото побуждение на Людовика XVI е съпротивлението,